

Nr 438

Av herr Larsson i Borrby m. fl., angående rörelseidkares rätt till avdrag vid beskattningen för underskott å fastighet.

Hemortskommun och arbetsplatskommun sammanfaller allt mindre ofta för den skattskyldige. Detta är särskilt markant i större tätorter med flertal omlandskommuner. Den ökade rörligheten på arbetsmarknaden bidrar också till detta. Det måste alltså betraktas som en naturlig utveckling att bostadskommunen kan vara en annan än arbetsplatskommunen. Detta bör också generellt komma till uttryck i skattelagstiftningen i de fall då det gäller bostadskostnaden.

Enligt kommunalskattelagen 24 § 2 mom. äger skattskyldig som har räntekostnader och extra avdrag av 200 kr. göra avdrag för underskott å fastigheten med vad dessa kostnader överstiger 2,5 % å taxeringsvärdet. Detta avdrag kan utnyttjas endast av den som har inkomster i hemortskommunen. För vissa kategorier rörelseidkare förefinns inte denna möjlighet om de endast har inkomst i den kommun där förvärvskällan är belägen. Det synes därför skäligen, att sådant underskott finge avdragas i rörelsekommuner och att ett tillägg till kommunalskattelagens 46 § 4 mom. innefattade detta.

Med hänvisning till det ovan anförda hemställes,

att riksdagen måtte besluta att inkomsttagare med förvärvskälla i annan kommun skall äga rätt att, därest därför tillräcklig inkomst av förvärvskälla inom hemortskommunen ej finnes, på den inkomst som uppburits i den kommun där förstnämnda förvärvskälla är belägen, utföra avdrag enligt kommunalskattelagen 24 § 2 mom. vari stadgas rätt för ägare av annan fastighet att utföra dels avdrag för på fastigheten belöpande räntekostnader, dels extra avdrag om 200 kronor, samt

att vederbörande utskott måtte utarbета erforderligt författningsförslag.

Stockholm den 25 januari 1963

Einar Larsson

i Borrby

Karl Gust. H. Boo

Johannes Antonsson
